

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Ing. L. K.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Janem Špačkem
se sídlem Radlická 663/28, Praha 5

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti této osoby zúčastněné na řízení:

VARIA-PLUS spol. s r.o.
IČO: 45351139
se sídlem Klatovská 558/181, Litice, Plzeň

zastoupené společností PatentEnter s. r. o.
IČO: 05793491
se sídlem Koliště 13a, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 21. 11. 2022
č. j. PV 2018-264/D22053761/2022/ÚPV

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl žalobcův rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2022 o zrušení patentu č. 308 189 v celém rozsahu podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 527/1990 Sb.“). Žalobce současně navrhl, aby soud spolu s napadeným rozhodnutím zrušil i prvostupňové rozhodnutí žalovaného.
2. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 2. 1. 2020 udělil Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“ nebo též „žalovaný“) žalobci patent č. 308189 na vynález s názvem „Zařízení pro čepování piva“ (dále jen „napadený patent“) s právem přednosti ke dni podání přihlášky k tomuto patentu, tj. ode dne 2. 6. 2018. Návrhem doručeným Úřadu dne 23. 9. 2020 se navrhovatel, společnost VARIA – PLUS spol. s r.o., domáhal zrušení tohoto patentu s odůvodněním, že vynález chráněný napadeným patentem nesplňoval podmínky patentovatelnosti, protože nebyl nový ve smyslu § 5 zákona č. 527/1990 Sb., neboť několik různých výrobků, které odpovídají zařízení pro čepování piva popsanému v nárocích 1 až 6 napadeného patentu, bylo před podáním přihlášky k napadenému patentu prodáváno a propagováno, čímž byly zveřejněny a staly se stavem techniky. Dne 13. 5. 2022 Úřad podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., vydal rozhodnutí o zrušení patentu č. 308189 v celém rozsahu s odůvodněním, že vynález chráněný tímto patentem v době podání přihlášky nesplňoval podmínku novosti ve smyslu § 3 a § 5 téhož zákona. Proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu podal žalobce rozklad, který předseda Úřadu napadeným rozhodnutím zamítl.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda Úřadu shrnul dosavadní průběh řízení, obsah rozkladu a vyjádření navrhovatele k rozkladu a poté citoval relevantní právní úpravu a konstatoval, jaké dokumenty (označené v napadeném rozhodnutí jako D1 – D9) předložil navrhovatel jako důkazní prostředky v návrhu na zrušení napadeného patentu. V rámci vypořádání rozkladových námitek pak předseda Úřadu konstatoval, že žalobce v rozkladu brojil proti posouzení dokumentu D1 (manuál k výčepnímu kohoutu „NOSTALGIE“ obsahující odkazy na webové stránky www.lukr.cz a www.gastroserver.cz včetně e-mailové korespondence dokládající zaslání tohoto manuálu dne 11. 1. 2017 Ing. P. F. ze společnosti LUKR CZ a.s., panu M. V. ze společnosti navrhovatele na základě předchozího vyžádání tohoto manuálu ze dne 10. 1. 2017 panem M. V.) Úřadem s tím, že se tento dokument podle názoru žalobce nestal stavem techniky, a není tak relevantní při posuzování novosti. Žalobce nezpochybnil obsah e-mailové korespondence tvořící součást dokumentu D1, pouze její zveřejnění a předseda Úřadu proto nemá důvod pochybovat o pravosti této e-mailové korespondence nebo o pravdivosti v ní uvedených údajů. Bez ohledu na to, zda byla tato e-mailová korespondence zpřístupněna veřejnosti nebo nikoli, její význam spočívá v prokázání zpřístupnění dokumentu D1 k určitému datu (11. 1. 2017) před datem práva přednosti napadeného patentu. Z obsahu uvedené e-mailové korespondence předseda Úřadu shledal, že dne 10. 1. 2017 pan M. V. požádal Ing. P. F. o zaslání návodu na „NOSTALGII“ z toho důvodu, že si jej vyžádal jeden ze zákazníků, který tento manuál údajně kdesi viděl. Dne 11. 1. 2017 pak Ing. P. F. odpověděl, že posílá požadovaný manuál. Předseda Úřadu přezkoumal

datum vytvoření dokumentu D1 a z vlastností dokumentu zjistil, že tento soubor byl vytvořen dne 11. 1. 2017, což koresponduje s datem odeslání uvedené e-mailové zprávy. Stejně jako orgán prvního stupně řízení tedy dospěl k závěru, že dokument D1 se shoduje s manuálem, který byl zaslán ve výše uvedené e-mailové korespondenci. Předseda Úřadu při přezkoumání uvedené e-mailové korespondence dále shledal, že tato korespondence neobsahuje žádné ujednání o důvěrnosti. Zasláním dokumentu D1 ztratil majitel nad tímto dokumentem kontrolu a nemohl již bránit tomu, aby navrhovatel informace z dokumentu D1 dále šířil. K zaslání předmětného manuálu došlo na jeho vyžádání ze strany jednoho ze zákazníků navrhovatele, předpoklad dalšího šíření těchto informací je tak odůvodněný.

4. Předseda Úřadu poukázal i na ustálenou praxi Evropského patentového úřadu (dále jen „EPÚ“), kterou lze podpůrně použít i v řízení před Úřadem. Podle této praxe je pro určení toho, zda bylo určité řešení zpřístupněno veřejnosti, třeba objasnit následující okolnosti: a) datum, kdy ke zpřístupnění došlo, b) co bylo zpřístupněno veřejnosti, c) okolnosti zpřístupnění, tj. kde, jak a kým došlo ke zveřejnění, přičemž je třeba vzít v úvahu i případné dohody o utajení. V daném případě byly prokázány všechny tři výše uvedené body, tj. bylo prokázáno datum zpřístupnění (11. 1. 2017), zpřístupněný předmět (dokument D1, tj. manuál k výčepnímu kohoutu „NOSTALGIE“) i okolnosti jeho zpřístupnění (zaslání e-mailem bez dovětky o důvěrnosti). Zpřístupnění dokumentu D1 veřejnosti tak lze mít za prokázané.
5. Podle předsedy Úřadu tedy Úřad v prvostupňovém rozhodnutí nepochybil, když považoval dokument D1 za stav techniky pro napadený patent a použil jej pro hodnocení novosti.
6. Navrhovatel v návrhu na zrušení napadeného patentu uvedl, že kohouty „NOSTALGIE“ byly na trhu již od roku 2014. Předseda Úřadu prověřil stránky e-shopu společnosti LUKR CZ a.s. (www.gastroserver.cz) uvedené v namítaném dokumentu D1, na nichž jsou výčepní kohouty nabízeny. Zadáním této stránky do internetového archivu (web.archive.org) se dostal na stránku archivovanou dne 20.03.2017, na níž byly výčepní kohouty „NOSTALGIE“ a náhradní díly k nim nabízeny k prodeji. Předseda Úřadu na základě všech výše uvedených skutečností nepochybuje o tom, že kohouty „NOSTALGIE“ byly skutečně prodávány před datem práva přednosti napadeného patentu. Kdokoli se tak s nimi mohl seznámit jejich zakoupením, resp. zakoupením jejich součástí. Tento výrobek je přitom nutno pravidelně rozebírat za účelem jeho čištění a dezinfekce, jak vyplývá např. z dokumentu D1. Rozebrání tohoto kohoutu za účelem zjištění jeho konstrukce je tedy pro odborníka v oboru nasnadě. Na základě výše uvedeného předseda Úřadu uzavřel, že údaje týkající se kohoutu „NOSTALGIE“ lze mít za zpřístupněné veřejnosti před datem práva přednosti napadeného patentu ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., a to jednak zpřístupněním manuálu k tomuto kohoutu (dokument D1) a jednak využíváním, tj. prodejem tohoto kohoutu. Uvedené údaje se tedy staly stavem techniky ve smyslu citovaného zákonného ustanovení.
7. Předseda Úřadu dále přistoupil k vypořádání rozkladových námitek, podle kterých se určité znaky řešení z napadeného patentu v žádném z namítaných dokumentů nevyskytují. V tomto směru konstatoval, že kohout „NOSTALGIE“ popsáný v dokumentu D1 zahrnuje všechny uváděné znaky z nezávislého nároku 1 napadeného patentu. Tvrzení žalobce, že tyto znaky se v žádném z namítaných dokumentů nevyskytují, se tak nezakládá na skutečnosti. Proti posouzení závislých nároků 2 až 6 napadeného patentu orgánem prvního stupně řízení v prvostupňovém rozhodnutí žalobce nebrojil, a předseda Úřadu proto toto posouzení v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu věcně nepřezkoumával a odkázal v tomto

směru na posouzení provedené orgánem prvního stupně řízení, které shledal v souladu s právními předpisy.

8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uplatnil tři žalobní body. V prvním namítl, že ustanovení § 23 zákona č. 527/1990 Sb., nelze aplikovat (z hlediska časového) kdykoliv a bez vazby na principy vyjádřené v § 94 až § 99 správního řádu, zejména bez respektování zákonných lhůt stanovených pro tzv. přezkumné řízení zakotvené v § 96 odst. 1 správního řádu. Dle mínění žalobce je tomu tak proto, že zrušením patentu dochází k přímému zásahu do pravomocného rozhodnutí o udělení patentu, neboť právní mocí rozhodnutí o zrušení patentu pozbývá (ztrácí) právní účinnost rozhodnutí o udělení patentu. Za situace, kdy procesní stránka tohoto následku není v zákoně č. 527/1990 Sb., podrobně a vyčerpávajícím způsobem upravena, je třeba přistoupit k použití analogie legis a aplikovat na řešení této otázky správní řád jakožto obecný kodex správního práva procesního. Jiný přístup by byl zásahem do ústavním pořádkem chráněného principu právní jistoty a důvěry každého v právo, a tudíž postupem zjevně protiústavním.
9. Ve druhém žalobním bodu žalobce předeslal, že napadené rozhodnutí je vystavěno mimo jiné na argumentu, že napadený patent byl udělen v rozporu s § 5 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., tedy že nebyla splněna podmínka novosti. K tomuto závěru dospěl žalovaný z údajných časových vlastností vytvoření PDF dokumentu D1, což je manuál k výčepnímu kohoutu „NOSTALGIE“, a z data odeslání e-mailu obsahujícího tento PDF dokument zákazníkovi. Shora uvedený skutkový závěr žalovaného podle žalobce porušuje ústavní zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, neboť opomíjí v právním řádu výslovně kodifikovaný způsob pro zjištění časových účinků dokumentu, kterým je kvalifikované elektronické časové razítko ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce a § 24 a § 25 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Výše zmíněný skutkový závěr žalovaného není založen na kvalifikovaném elektronickém časovém razítku, ale na pouhých časových vlastnostech PDF dokumentu, které mohou být uvedeny nesprávně (chybně) i jen v důsledku nepřesného či nesprávného nastavení časových údajů počítače, v němž byl PDF dokument vytvořen, nebo dokonce záměrně nesprávně. Skutkový závěr žalovaného je tedy založen na pouhé domněnce, což je současně v rozporu s § 3 správního řádu.
10. Ve třetím žalobním bodu žalobce citoval § 5 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., a poté uvedl, že tento zákon neobsahuje legální definici pojmu „veřejnost“. Stran definice pojmu „veřejnost“ lze proto vyjít z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). V rozsudku ze dne 15. 3. 2012 ve věci C-135/10 *Societa Consortile Fonografici (SCF) v. Marco Del Corso* SDEU uvedl, že „... V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že se výraz ‚veřejnost‘ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES týká blíže neurčeného počtu potenciálních posluchačů a kromě toho vyžaduje dosti vysoký počet osob ... Co se dále týče kritéria týkajícího se ‚dosti vysokého počtu osob‘, je třeba uvést, že z tohoto kritéria vyplývá, že pojem veřejnost zahrnuje určitý minimální práh, což z tohoto pojmu vylučuje příliš malý, či dokonce nevýznamný počet dotčených osob.“.
11. Podle žalobce je ze skutkových zjištění žalovaného zřejmé, že žalobce neposkytl dokument D1, tj. manuál na výčepní kohout „NOSTALGIE“ veřejnosti, a tento dokument se tak nestal dostupným neomezenému okruhu osob přede dnem, od něhož přísluší žalobci právo přednosti k napadenému patentu. To vše za předpokladu, že je dokument D1 autentický.

12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě popřel důvodnost všech žalobních bodů. Konstatoval, že problematika zrušení patentu je upravena v § 23 zákona č. 527/1990 Sb., přičemž procesní stránka věci je blíže specifikována v prováděcím právním předpisu, kterým je vyhláška Federálního úřadu pro vynálezy č. 550/1990 Sb., o řízení ve věcech vynálezů a průmyslových vzorů, a to konkrétně v § 21 tohoto předpisu. Zákon č. 527/1990 Sb., je vůči správnímu řádu ve vztahu speciality, a proto má před ním aplikační přednost. Institut zrušení patentu je dostatečně určitým nástrojem patentového práva a jeho účel, důvody a procesní postupy jsou odlišné od institutu přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Subsidiární aplikace ustanovení o přezkumném řízení v rámci řízení o zrušení patentu proto nepřipadá v úvahu. Argumentace žalobce navíc popírá, že řízení o přihlášce vynálezu a řízení o návrhu na zrušení patentu jsou dvě zcela odlišná řízení. Nelze spojovat řízení o přihlášce vynálezu (zápisné řízení), které je svou povahou jednostranné, od řízení o návrhu na zrušení patentu, kde vedle vlastníka patentu stojí navrhovatel, který žádá o zrušení patentu.
13. S odkazem na komentářovou literaturu žalovaný dodal, že přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu je na rozdíl od řízení o zrušení patentu dle § 23 zákona č. 527/1990 Sb., zahajováno výlučně z moci úřední (účastník řízení může dát pouze podnět, kterým příslušný správní orgán ovšem není vázán). Jedná se tedy o dozorčí prostředek nadřízených správních orgánů, které příslušné rozhodnutí posuzují pouze z pohledu jeho zákonnosti. Naproti tomu řízení o zrušení patentu je zahajováno na návrh účastníka, který musí být věcně odůvodněn a doložen důkazními prostředky. Úřad pak rozhoduje na základě navrhovatelem uplatněných důvodů doložených důkazy.
14. Skutkový závěr, proti němuž se žalobce vymezil v druhém žalobním bodu, není podle žalovaného založen na pouhé domněnce; žalovaný postupoval v rámci obou stupňů správního řízení v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na stranách 11 až 12 napadeného rozhodnutí jsou podrobně rozebrány okolnosti ohledně zaslání dokumentu D1 žalobcem osobě zúčastněné na řízení, které tvoří ucelený a nepřerušovaný řetězec. Datum vytvoření dokumentu D1 přitom koresponduje s datem odeslání tohoto dokumentu prostřednictvím e-mailu. Žalovaný tedy nemá pochyb o tom, že dokument D1 byl skutečně dne 11. 1. 2017 zaslán žalobcem prostřednictvím e-mailu osobě zúčastněné na řízení.
15. Na běžnou e-mailovou korespondenci mezi soukromými osobami nelze nahlížet z pohledu, že každý takový e-mail bude nutně opatřen kvalifikovaným elektronickým časovým razítkem, jak k jeho relevanci požaduje žalobce. Takový požadavek by *de facto* téměř znemožnil použití tohoto důkazního prostředku. Žalovaný v rámci dokazování ve správním řízení provedl posouzení tohoto důkazního prostředku v příslušných souvislostech a došel k závěru, že všechny časové údaje v uvedené e-mailové korespondenci si odpovídají a korespondují i s datem vytvoření dokumentu D1, proto zde není dána relevantní pochybnost o dataci příslušných e-mailových zpráv. Nad rámec právě uvedeného žalovaný dodal, že na straně č. 14 napadeného rozhodnutí rozvedl, na základě jakých dalších skutečností dospěl k závěru, že řešení chráněné napadeným patentem (uvedené v namítaném dokumentu D 1) bylo součástí stavu techniky známého v době podání přihlášky k tomuto patentu. Prověřil stránky e-shopu společnosti LUKR CZ a.s. (www.gastroserver.cz), uvedené v namítaném dokumentu D1, na nichž jsou výčepní kohouty nabízeny. Zadáním této stránky do internetového archivu (web.archive.org) se dostal na stránku archivovanou dne 20.03.2017, na níž byly výčepní kohouty „NOSTALGIE“ a náhradní díly k nim nabízeny k prodeji.

16. Co se týče třetího žalobního bodu, k žalobcem uvedenému rozsudku SDEU ve věci C-135/10 a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. 5. 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti žalovaný poznamenal, že se týkají autorského práva a jeho kolektivní správy, tedy právních oblastí rozdílných od patentového práva. Žalovaný má za to, že zmíněný rozsudek není pro nyní posuzovanou věc relevantní, protože výklady pojmů z oblasti autorského práva nelze automaticky přenášet na oblast průmyslových práv. Pojem „veřejnost“ či „relevantní veřejnost“ je odlišně vnímán i v rámci různých průmyslových práv. Například v oblasti práv k ochranným známkám se pojmem „veřejnost“ nerozumí nejširší veřejnost, ale pouze tzv. „relevantní veřejnost“, tedy okruh osob, kterým jsou výrobky či služby označené ochrannou známkou určeny. Pokud jde o pojem „zpřístupnění veřejnosti“ užívaný v oblasti patentového práva, žalovaný při posuzování obdobných pojmů postupuje v souladu s Metodickými pokyny pro řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví (dostupnými na webových stránkách žalovaného) a související metodikou Evropského patentového úřadu dostupnou na webových stránkách <https://www.epo.org>. Na str. 27 části B výše uvedených Metodických pokynů je uvedeno, že se „*pramen informací (dokument) považuje za dostupný neomezenému okruhu osob ode dne, kdy se kterákoliv osoba mohla seznámit s tímto pramenem informací. Není nutné, aby se kdokoli skutečně seznámil s pramenem, je dostačující, že tato samotná možnost existovala.*“ Za základ dostupnosti se tak nebere počet osob, který se skutečně seznámil s informací, ale režim této dostupnosti. Obdobně je zpřístupnění veřejnosti definováno i v Metodických pokynech pro řízení před EPÚ. S ohledem na skutečnost, že je Česká republika signatářem Evropské patentové úmluvy, je možno za účelem výkladu pojmu „zpřístupnění veřejnosti“ podpůrně vycházet i z relevantních rozhodnutí EPÚ, na něž žalovaný dále odkázal (rozhodnutí EPÚ č. T 7/07 ze dne 7. 7. 2011, č. T 444/88 ze dne 9. 5. 1990, č. T 2020/13 ze dne 12. 10. 2017, č. T 1140/09 ze dne 18. 1. 2012, č. T 1464/05 ze dne 14. 5. 2009, č. T 523/14 ze dne 17. 2. 2017). Dodal, že zejména poslední případ je obdobný nyní posuzované věci, kde byl manuál ke kohoutu „NOSTALGIE“ (dokument D1) zaslán žalobcem prostřednictvím e-mailu osobě zúčastněné na řízení bez výslovného dodatku o důvěrnosti. Z obsahu e-mailové korespondence (potvrzení objednávky následované zasláním manuálu na vyžádání osoby zúčastněné na řízení) lze přitom usoudit, že šlo o běžnou obchodní transakci, kde se nepředpokládá ani implicitní závazek důvěrnosti na straně příjemce. Osoba zúčastněná na řízení tedy mohla získanou informaci (dokument D1) dále volně šířit. Dokument D1 je tedy nutno v souladu s ustálenou rozhodovací praxí žalovaného i EPÚ považovat za zpřístupněný veřejnosti, a tedy za součást stavu techniky v době podání přihlášky napadeného patentu.
17. Osoba zúčastněná na řízení svého práva předložit písemné vyjádření k věci samé nevyužila.
18. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
19. Podle § 2 zákona č. 527/1990 Sb., na vynálezy, které splňují podmínky stanovené tímto zákonem, uděluje Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen "Úřad") patenty.
20. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., patenty se udělují na vynálezy, které jsou nové, jsou výsledkem vynálezecké činnosti a jsou průmyslově využitelné.
21. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., vynález je nový, není-li součástí stavu techniky.
22. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., stavem techniky je vše, k čemu byl přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatelovi právo přednosti (§ 27), umožněn přístup veřejnosti písemně, ústně, využíváním nebo jiným způsobem.

23. Podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., Úřad patent zruší, zjistí-li se dodatečně, že vynález nesplňoval podmínky patentovatelnosti.
24. Podle § 23 odst. 3 zákona č. 527/1990 Sb., zrušení patentu má zpětnou účinnost ode dne počátku jeho platnosti.
25. Podle § 23 odst. 4 zákona č. 527/1990 Sb., návrh na zrušení patentu lze podat i po zániku patentu, prokáže-li navrhovatel právní zájem.
26. Podle § 63 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., pro řízení před Úřadem platí správní řád s odchylkami uvedenými v tomto zákoně a s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení, o možnosti volby několika společných zmocněnců, o prominutí zmeškání úkonu, o přerušování řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí a o ochraně před nečinností, dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a dále ustanovení o účastnících řízení; ustanovení správního řádu o účastnících řízení podle zvláštního zákona se však použijí.
27. Podle § 88 zákona č. 527/1990 Sb., Úřad upraví vyhláškou podrobnosti o řízení ve věcech vynálezů a průmyslových vzorů.
28. Podle § 21 odst. 2 vyhlášky č. 550/1990 Sb., o řízení ve věcech vynálezů a průmyslových vzorů návrh musí být věcně odůvodněn a zároveň musí být doloženy nebo navrženy důkazní prostředky.
29. Podle § 96 odst. 1 správního řádu usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.
30. Poté, co soud na podkladě žalobních námitek přezkoumal napadené rozhodnutí, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že lhůty stanovené pro přezkumné řízení ve správním řádu (§ 94 až § 99 správního řádu), a tedy ani lhůta upravená v § 96 odst. 1 správního řádu, nikterak nelimitují možnost vydání rozhodnutí o zrušení patentu podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb. Je tomu tak proto, že přezkumné řízení podle správního řádu se svou povahou a účelem zásadně liší od řízení o zrušení patentu. Jak žalovaný přiléhavě konstatoval ve vyjádření k žalobě, přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu je správním řízením vedeným z moci úřední a jeho zahájení není v dispozici účastníků řízení. Kritériem přezkumu v přezkumném řízení je pouze zákonnost přezkoumávaného správního aktu a řízení, které jeho vydání předcházelo. Naproti tomu řízení o zrušení patentu je zahajováno na návrh účastníka, který musí být věcně odůvodněn a doložen důkazními prostředky (§ 21 odst. 2 vyhlášky č. 550/1990 Sb.).
32. Pokud by zákonodárce hodlal omezit podání návrhu na zrušení patentu z časového hlediska, zajisté by tak učinil přímo v zákoně č. 527/1990 Sb., a to zakotvením jednoznačných lhůt pro podání návrhu. Nic takového se však nestalo. Jediné ustanovení zákona č. 527/1990 Sb., které určitým způsobem limituje podání návrhu na zrušení patentu, je § 23 odst. 4, podle něhož je možné podat návrh na zrušení patentu i po zániku patentu, prokáže-li navrhovatel právní zájem na takovém zrušení. K tomu je třeba dodat, že k zániku patentu obvykle dochází až uplynutím doby jeho platnosti, přičemž podle § 21 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., patent platí *dvacet let* od podání přihlášky vynálezu. Z ustanovení § 23 odst. 4 zákona č. 527/1990 Sb., (*argumentum a contrario*) zároveň plyne, že při podání návrhu na zrušení

patentu v době jeho platnosti není navrhovatel povinen prokazovat právní zájem na zrušení patentu.

33. Lze shrnout, že žalobcovo tvrzení o nutnosti analogické aplikace lhůt upravených ve správním řádu v souvislosti s přezkumným řízením na řízení o zrušení patentu nemá žádnou oporu v zákoně a zcela pomíjí jak rozdílnost obou institutů, tedy zrušení patentu na straně jedné a přezkumného řízení na straně druhé, tak i úpravu obsaženou v § 23 odst. 4 zákona č. 527/1990 Sb. První žalobní bod tedy důvodný není.
34. Soud nepřisvědčil ani žalobní argumentaci vtělené do druhého žalobního bodu. Ze žalobcem zmiňované ústavní zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí nelze v žádném případě dovozovat povinnost správního orgánu (Úřadu) brát při dokazování v potaz pouze ty dokumenty zachycující e-mailovou komunikaci mezi dvěma subjekty, které jsou opatřeny kvalifikovaným elektronickým časovým razítkem. Žalobce předně přehlíží skutečnost, že není povinností subjektů soukromého práva opatřovat e-mailovou zprávu zasílanou jinému subjektu kvalifikovaným elektronickým časovým razítkem (k tomu viz § 11 zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce). Žalobce nadto ani netvrdí, že žalovaným posuzovaná e-mailová komunikace takové razítko (s jiným datem než 11. 1. 2017) obsahuje. Zároveň naprosto přehlíží zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 50 odst. 4 správního řádu, z níž vyplývá, že správní orgán sám podle svého uvážení rozhoduje o tom, jak zhodnotí jednotlivé podklady a provedené důkazy, které skutečnosti v rámci ve věci shromážděných podkladů bude považovat za rozhodné a jakou váhu přizná tomu kterému podkladu. Žalovaný při rozhodování ve věci samé postupoval v souladu s touto zásadou, když v rámci úvah týkajících se datace předmětné e-mailové komunikace zohlednil nejen údaj o době jejího vytvoření zachycený ve „vlastnostech“ dokumentu D1, ale též samotný obsah této komunikace, v ní uváděná data odeslání jednotlivých zpráv, jakož i jím nalezenou stránku archivovanou v internetového archivu (web.archive.org) dne 20.03.2017, na níž byly výčepní kohouty „NOSTALGIE“ a náhradní díly k nim nabízeny k prodeji. Závěr žalovaného o dataci předmětné e-mailové komunikace tedy rozhodně není založen na pouhé domněnce, jak nesprávně tvrdí žalobce.
35. Opodstatněné nejsou ani námitky uplatněné v rámci třetího žalobního bodu. Na pojem „veřejnost“ užitý v § 5 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., v rámci legální definice pojmu „stav techniky“ není možné vztáhnout definici veřejnosti podanou v rozsudku SDEU ze dne 15. 3. 2012 ve věci C-135/10 *Societa Consortile Fonografici (SCF) v. Marco Del Corso*. Jak je zřejmé již ze samotné výrokové části tohoto rozsudku, SDEU v něm podal výklad pojmu „sdělování veřejnosti“, který je uveden ve směrnici Rady 92/100/EHS ze dne 19. 11. 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti. SDEU rozhodl, že pojem „sdělování veřejnosti“ musí být vykládán *ve světle odpovídajících pojmů obsažených v Mezinárodní úmluvě o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových a televizních organizací uzavřené v Římě dne 26. 10. 1961, Dohodě o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, jakož i Smlouvě Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech ze dne 20. 12. 1996 a takovým způsobem, aby byl s uvedenými mezinárodními smlouvami i nadále v souladu, a to rovněž s přihlédnutím ke kontextu, v němž jsou takové pojmy použity, a k účelu sledovanému příslušnými ustanoveními mezinárodních smluv v oblasti duševního vlastnictví*. Z toho je nade vší pochybnost zřejmé, že se jedná o výklad podaný pro

účely posouzení věcně odlišné problematiky autorského práva a jeho kolektivní správy, který není možné vztáhnout na řízení o zrušení patentu. Proto ostatně SDEU v odůvodnění zmíněného rozsudku odkazuje mj. na své předchozí rozhodnutí, podle něhož se výraz „veřejnost“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 týká blíže neurčeného počtu *potenciálních posluchačů*.

36. Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného obsaženým v napadeném rozhodnutí, že údaje týkající se kohoutu „NOSTALGIE“ lze mít za zpřístupněné veřejnosti před datem práva přednosti napadeného patentu ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., a to jednak v důsledku zpřístupnění manuálu k tomuto kohoutu (dokument D1), jenž byl prokázán obsahem výše uvedené e-mailové korespondence mezi Ing. P. F. a M. V., která neobsahovala žádné ujednání o důvěrnosti, a dále i v důsledku komerčního využívání, tj. prodeje tohoto kohoutu, který prokazuje internetová stránka archivovaná dne 20.03.2017, na níž byly výčepní kohouty „NOSTALGIE“ a náhradní díly k nim nabízeny k prodeji. Nejen zpřístupnění manuálu, ale i prodej kohoutů „NOSTALGIE“ (pravděpodobně opět s manuálem) vedl k tomu, že se s údaji týkajícími se kohoutu „NOSTALGIE“ mohl seznámit v podstatě kdokoli, čímž byly tyto údaje zpřístupněny veřejnosti prakticky bez jakéhokoli omezení. Na základě těchto zjištění předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí oprávněně dovodil, že se tyto údaje staly stavem techniky ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb.
37. Argumentaci, v níž žalobce tvrdí, že neposkytl veřejnosti dokument D1, tj. manuál na výčepní kohout „NOSTALGIE“, soud vzhledem k výše uvedenému považuje za nedůvodnou.
38. Zbývá dodat, že žalobce žádnou relevantní argumentací nezpochybnil autenticitu dokumentu D1, ač tak bezpochyby mohl učinit. Pokud v tomto směru v žalobě pouze naznačil určité pochybnosti, které však blíže nespecifikoval (viz jeho slova *„To vše za předpokladu, že vůbec dokument D1 je autentický“*), nejedná se o způsobilý žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., na základě kterého by soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti či popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával. Je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitek) ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Soud nemůže za žalobce domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Pokud by takto postupoval, přestal by být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by funkci žalobcova advokáta.
39. Protože soud nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek, prvním výrokem rozsudku žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez jednání.
40. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
41. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 30. dubna 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu